

Zabák Pepe,
ideologický vůdce
alt pravice...

Autor: Lawrence Murray

Vzestup tzv. alt pravice v poslední době vyvolal také odpovídající nárůst kritiky a diskusi o obsahu i rozsahu pojmu. (Už jsme se dostali i na **Wikipedii**). Historii politické nálepky fenoménu naší dekády – „alternativní pravice“ – většina čtenářů nejspíš zná, a pokud ne, příliš na tom nesejde, chci se totiž spíše než jejími dějinami a kritikou zabývat jejími současnými základními pilíři.

Než se toho pustím, musím zdůraznit, že alt pravice je filozofie široké koalice (“big tent”). V ideálním případě tedy funguje jako intelektuální spojenectví mezi ostatními filozofii přijímajícími většinu nebo všechny její klíčové principy. Z toho důvodu je pro každý z těchto proudů kontraproduktivní vynakládat více času a úsilí na vzájemné útoky než na vnější odpůrce. Někdo mluví o zásadě „žádní nepřátelé napravo/na pravici,“ což znamená nepředhazovat schopné lidi, s nimiž se shodnete na zásadních postojích, napospas skutečnému protivníkovi. Jasně vymezení bitevní linie je zásadní, protože se jeho prostřednictvím sami stáváme vlastní morální autoritou a nepřenecháváme tuto úlohu třetí straně, která nesouhlasí s většinou či všemi našimi přesvědčeními, což je zásadní – a dost možná ten úplně nejzásadnější – problém mainstreamové „pravice.“

Jaké jsou tedy ústřední zásady široké koalice? Sám bych je vymežil následovně:

1.) Lidé jsou odlišní. Lidská nerovnost je realitou života a každý systém přesvědčení, která to popírá, vede k překrucování a útlaku. Jednotlivci i populace se liší v nikoliv bezvýznamných charakteristikách jako inteligence nebo sociální chování. Neexistuje žádná univerzální velikost, alespoň ne taková, aby pěkně padla.

2.) Náš svět je kmenový. Boj o přežití, z něhož vzešel veškerý život na zemi, se vztahuje i na biologické lidské rasy, které existují a jsou pro své příslušníky důležité. Tento konflikt nelze označit za morální či nemorální, jedná se o skutečnost, již musíme přijmout, abychom vytvořili nějakou smysluplnou ideologii či filozofii. Na tento fakt narážíme na ulicích, v odděleních lidských zdrojů, u volebních urn nebo v zákopech. Střetáváme se dokonce i o něco tak banálního, jako jsou filmové ceny Oskar. I když poukázat na skutečnost, že rasy a jejich národnostní podmnožiny existují a soupeří o zdroje, území a vzájemný vliv, není dnes politicky korektní, rozhodně se kvůli tomu toto soupeření nezastavilo. Že se jednu stranu podařilo přemluvit, aby se nebránila, ještě neznamená, že ji nechají na pokoji.

3.) Náš kmen musí bojovat s rukama svázanýma za zády. Novolevicovou doktrínu rasové emancipace výhradně barevných, plod dekolonizace a porážky nacionalistů z rukou rovnostářů po 2. světové válce, je třeba odvrhnout a běloši se musí znovu naučit postavit se

za své vlastní zájmy v etnických konfliktech. Hodnotový systém, podle jehož zásad nemají běloši povoleno mít skupinové zájmy, zatímco doslova všechny ostatní skupiny smějí a jsou v tom podporovány, je zcela nepřijatelný.

4.) Muži nejsou ženy a ženy a nejsou muži. Aby druh ve zdraví a stabilně prospíval, musí obě pohlaví plnit své dané role. Tím, že zničily podmínky podporující a udržující heterosexuální monogamii, měly feminismus a sexuální revoluce katastrofální následky pro obě pohlaví a jejich vzájemné vztahy. (Pro zájemce o hlubší náhled do této problematiky vysoce doporučuji dílo *Sexual Utopia in Power* F. Rogera Devlina). Společnost, kde není dlouhodobý svazek jednoho muže a jedné ženy vedoucí k plození potomků přinejmenším tempem nutným k nahrazení populace normou, není v delším časovém horizontu životaschopná. Některé západní země maskují dopad sexuální degenerace na porodnost dovozem cizinců, což však zkázu národa jen prohlubuje – nejde o zachování národa, ale o vyvážení státního účetnictví.

5.) Svoboda není právo, ale zodpovědnost. Svoboda příliš mnoha nekompetentních lidí činit příliš mnoho špatných rozhodnutí škodí společnosti a omezuje svobodu početných a zodpovědných lidí. Většina akcí vykazuje externality – a když tyto škodí nezúčastněným, jde o jistou formu nespravedlnosti. Je tak třeba vystoupit nebo jim zabránit silou či její hrozbou – základní podmínka vlády práva. Mravná společnost je společnost uspořádaná, která poskytuje svobodu před anarchotyranii.

6.) Když už musíme být demokratickou společností, je nutné omezit volební právo. Všeobecná demokracie je špatný systém, vkládá totiž moc do rukou nejhorším a omezuje ty nejzdatnější. Jde o degenerativní instituci, v níž se slabí a neproduktivní spojují proto silným a životaschopným.

Posledním prubířským kamenem alt pravice je otázka, zda daný člověk souhlasí či rozporuje fakt, že **židovské elity se staví proti našemu celému programu**. Takřka naprosté tabu to není jen tak bezdůvodně: židovská otázka je totiž ta nejobtížněji polknutelná „redpill“ – jedná se totiž o čípek. (Chybí-li vám čas či odhodlání pustit se do jeho knižní série na dané téma, velice doporučuji web Dr. Kevina MacDonalda). Neúměrný vliv židovské menšiny v západních společnostech pro nás má negativní efekt. Židé, kteří po tři tisíciletí svých dějin usměrňují svá společenství tak, aby se co možná nejvíce vyčleňovala od národů, v jejichž středu žijí, vykazují neměnný vzorec chování, kdy prosazují zájmy vlastní etnonáboženské menšiny na úkor většinového národa. Špatnými zprávami je to pro nás tehdy, když tak činí v našich zemích. Jakmile shromáždí v rukou tolik moci, kolik jí mají

... a vedle Donalda Trumpa, Vladimira Putina a schodů vyšších než 5cm hlavní protivník Hillary Clintonové v boji o Bílý dům.

dnes, dochází k rozkladu a zániku ovládané rasy. Dokonce i v Izraeli najdeme Židy naprosto oddané vymazání hranic svého státu a pohrdající ideou věrnosti svým příbuzným v rámci národa. Kdo se nejhlasitěji vymezuje proti antiimigračnímu etnocentrismu? Kdo velebí vlastní etnocentrismus jako ctnost a za totéž očerňuje ostatní? Toto schéma překračuje hranice i čas – a navíc si ho máme nevsímat. Nejzarytějšími sociálními rovnostáři, odpůrci nacionalismu a „antifašisty“ jsou Židé, v Izraeli i diaspoře.

Z tohoto bodu bych se mohl vydat četnými ideologickými cestami, a jako obvykle pro problémy rozsahu západních společností neexistuje jedno zázračné řešení. Lidé, kteří taková řešení prý mají, bývají o své pravdě zpravidla velice pevně přesvědčení. Některé návrhy jsou skromné, jiné fantaskní, další pak nezůstanou v říši fantazie příliš nadlouho. Pokud ale směřují k řešení našich klíčových otázek, stojí přinejmenším za vyslechnutí. A když po tomto vyslechnutí zjistíte, že se neshodnete pouze v detailech třetířadé důležitosti, rozhodně se otevírá prostor pro další spolupráci. Širokou koalici stojí za to zachovat jako záštitu proti společným nepřítelům, náš boj je totiž bojem revolučním.

Esej Lawrence Murrayho *The Fight for the Alt-Right: The Rising Tide of Ideological Autism* vyšla na jeho blogu *The Atlantic Centurion* 5. března 2016.